

Prof. SAVIAN BULACU-LĂPUȘATA

DIPLOMAT LA MOSCOVA

- Secretele marilor arhive -

II

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2013

Tehnoredactare computerizată: Angelica Mălăescu
Coperta: Angelica Mălăescu
Corectură: Gheorghe Iovan

Copyright © 2013
Editura Universitară
Director: Drd. Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33,
Sector 1, București
Tel.: 021.315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

EDITURĂ RECUNOSCUTĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL CERCETĂRII
ȘTIINȚIFICE (C.N.C.S.)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BULACU-LĂPUȘATA, SAVIAN

Diplomat la Moscova / Savin Bulacu-Lăpușata. -
Ed. nouă într-un nou context. - București : Editura
Universitară, 2013-

vol.

ISBN 978-606-591-690-6

Vol. 1. - 2013. - Bibliogr. - ISBN 978-606-591-661-6

821.135.1-94
341.7(498:47)(0:82-94)

© Autorul își asumă răspunderea pentru folosirea documentelor și a datelor menționate în redactarea acestui volum.

Distribuție: tel.: 021-315.32.47
comenzi@editurauniversitara.ro

ISBN 978-606-591-661-6

Ediție nouă, într-un nou context

DIPLOMAT LA MOSCOVA

- Secretele marilor arhive -

II

Nota autorului

Înscrisul adresat autorului cărții de către ANDREI ȘTEFAN, fost ministru de externe al României, după lecturarea primului volum al cărții „Diplomat la Moscova”, la 20 februarie 2012. Atunci, ilustrul diplomat se afla internat la Spitalul Balotesti.

Gavriam Bulbaen îmi este un prieten drag. Cu aproape 50 de ani în urmă am lucrat împreună în secția internațională a CC al URSS cu ducă de mine, am colaborat apoi el ca Diplomat în comerț extern al URSS, eu te mi-am - rojurn el și apoi secretar al CC al P. C. R. Un om de studii, excelent prefăcut pe formal, făcând "pentru muncă de relații", un diplomat în născut, mare patriot, un om activat, cu un lung orizont de informații și cunoștințe, pe rețea te bogate în ofițeri de securitate, Mihaela ^{Ștefan} Bratislavi după 1950, un model pentru persoanele merite a lui așez în "the bunile din afaceri" ale României.

Te recomand cu plăcere și confirmare vol. II al cărții Diplomat la Moscova o carte de referință, judecând și analize

A. A. Andrei
ministru de externe al României
(marche 1978 - sept 1985)

Prefață

Rusia a impresionat întotdeauna prin imensitatea sa geografică, prin posesia unor evenimente, curiozități și întâmplări captivante din viața intimă a unor înalte personalități, care au alimentat puternic „apetitul” literar al multor istorici și analiști, ruși sau străini, unicul scop al unora dintre ei fiind doar să dezlănțuie curiozitatea tuturor celor interesați de inedit. Și în cele mai multe cazuri au și reușit.

Și autorul, prin această scriere, încearcă să descopere ineditul, ca formă de manifestare a realității faptelor, într-o țară pe care a cunoscut-o, potrivit atribuțiilor de serviciu, specifice celor care activează în domeniul relațiilor externe.

Prezența autorului în dimensiunea geografică sovietică este notificată, cu peste patru decenii în urmă, deplasările la Moscova și prin imensul teritoriu al fostei URSS fiind numeroase, iar ca arie de cuprindere s-au plasat de la Nistru la Kamciatka și de la Murmansk până în deșertul Karakum – Turkmenistan.

Prin atribuțiile ca diplomat în cadrul Ministerului Afacerilor Externe al României, autorul a avut ca obiectiv gestionarea relațiilor româno-sovietice, ceea ce mi-a creat privilegiul de a însoți delegațiile oficiale din România, care au participat la reuniuni bi și multilaterale, la tratative și la alte manifestări internaționale, organizate la Moscova sau în alte țări, la care erau prezenți și reprezentanți sovietici.

Erau vremuri când toate drumurile duceau la Moscova și nu la ... Roma.

În anii exercitării atribuțiilor diplomatice, la ambasaderele României de la Moscova, Kiev și Minsk, m-a preocupat să descopăr enigmele ce au dominat Imperiul Țarist și Sovietic, care au lăsat un trecut dramatic, în care lăcomia, tainele, trădarea, pasiunea, nesăbuința și crima au afectat profund cursul istoriei.

În virtutea acestui demers, încerc să scot la iveală unele evenimente interesante din timpul Imperiului rus și al liderilor sovietici care, prin purtarea, temperamentul și păcatele lor, au determinat sensul istoric al Rusiei, mai apoi al Uniunii Sovietice, precum și al altor popoare învecinate sau mai îndepărtate.

Dacă pe câțiva dintre conducătorii sovietici, respectiv: Leonid Illici Brejnev, Mihail Gorbaciov și Boris Elțin, am avut șansa să-i cunosc personal, cu ocazia primirilor la Kremlin a delegațiilor oficiale române, în ce privește viața unor țari, țarine și împărătese a necesitat consultarea unor documente rare, literatură de specialitate, surse de arhivă - istorice și de presă, memorii și mărturii.

Alături de conducătorii sovietici contemporani, amintiți mai sus, este evocat și Ghenadii Ianaev, cunoscut de autor din vremuri anterioare. Printr-un adevărat miracol acesta a ajuns vicepreședinte al URSS, al doilea om după Mihail Gorbaciov. Faptul că acest naiv om politic, într-un interval foarte scurt de timp, s-a plasat în postura de conducător și înfăptuitor al loviturii de stat dejucate (19 august 1991), cunoscută și sub numele de „Puciul de la

Moscova”, este o altă problemă, căreia i-am dedicat un capitol special în cartea „Diplomat la Moscova - Mărturisiri incomode” vol. I, publicată sub egida Editurii Universitare.

Scopul principal al demersului lui Ianaev și al principalilor săi complici a fost, atunci, salvarea URSS de la destrămare.

Cartea de față, pe fond, pornește de la realitatea că lumea este plină de contraste: ce este bun într-un loc este rău și hulit în altă parte, iar ceea ce este străin pare mai atractiv în altă dimensiune. Cu alte cuvinte, pentru unii pare mai bun și mai atractiv tot ceea ce vine dinafară fiindcă este, pur și simplu, ceva străin.

Timpul istoric este tot atât de controversat ca și prezentul, ceea ce dezorientează generații întregi care, în unele momente, sfârșesc prin a se situa în fapte și păreri contradictorii.

În istoria umanității, asemenea fenomene sociale contrarii, numite și vicii sociale, au fost numeroase și în mod surprinzător au fost perpetuate sau puse la conservare pentru un anumit timp istoric și reluate peste alt timp, cu modificări neesențiale. Faptele de acest gen sunt numeroase, ele lăsând urme agravante social-politice și de altă natură în istoria umanității.

În Evul Mediu și mai târziu, marile curți regale europene legalizau căsătoriile urmașilor lor la tron, chiar în primele săptămâni după naștere. Mai mult, relația extraconjugală a regilor era legiferată și tradițională în unele formațiuni statale din Asia. Regele avea la dispoziție oficial o a doua femeie, ce purta și un rang

înalț și se bucura de o înaltă cinstire din partea reginei și a supușilor.

În prezent, acest obicei nu mai există, a dispărut, dar nu și năravul.

În urmă cu ceva timp istoric, nimeni nu s-ar fi scandalizat dacă un bărbat ar fi întreținut relații sexuale cu o minoră de 11-12 ani. Acum, făptuitorii unor acte de acest fel sunt aspru pedeșiți de lege și blamați de societate.

În timp ce în zilele noastre pedeapsa capitală este abolită, în trecutul istoric în unele țări ca: Anglia, Rusia și Franța, ca și în alte societăți mai primitive, decapitarea căpăta proporțiile unui spectacol grandios și savurat de spectatori.

Practica istorică demonstrează că oscilațiile evoluției în ordonarea regulilor generale de comportament civic, în perimetrul individual sau colectiv, se declanșează uneori brutal, depășind valorile morale ale unor societăți, dar și neputința de a fi înțelese într-o anumită etapă a evoluției istorice.

O analiză mai atentă a faptelor istorice controversate, relevă că cele mai multe probleme de moralitate politică și socială au fost determinate de banala relație dintre bărbat și femeie. Lucrurile s-au complicat și mai mult în cazul unor „iluștri” conducători de țări și popoare care, în timpul exercitării mandatului sau mandatelor, au dovedit un apetit neostenit pentru relațiile extraconjugale, inclusiv cu minore.

„Înțelepciunea” unor capete încoronate și oficiali politici a mers atât de departe, încât considerau „apetitul

sexual” extraconjugal ca o necesitate biologică firească pentru viața lor activă în folosul popoarelor, în numele cărora conduc, el, adică „apetitul sexual” contribuind la înviorarea inteligenței și a reacțiilor în situații conflictuale de proporții, naționale sau internaționale.

În multe alte cazuri, defecțiunile de moralitate și comportament în viața privată a unor înalți demnitari au fost și sunt folosite pentru defăimare, răzbunare și în numeroase alte scopuri.

Primul „popas” descriptiv privind viciile în relațiile dintre mediul social și conducători am decis să-l fac la Sankt-Petersburg, de unde am ales două cazuri din epoci diferite, de mare interes: primul, fiind încărcat de o ilaritate debordantă, iar cel de-al doilea, împovărat de un tragism greu de imaginat.

Este vorba de *Ecaterina a II-a, cea Mare a Rusiei* și de familia *Țarului Nikolai al II-lea*.

Apoi, după un salt peste timp, voi face un „popas” mai îndelungat între zidurile Cetății Kremlinului și mă voi ocupa de un personaj din vremurile cumplite ale istoriei, a cărui stafie bântuie încă Rusia și lumea planetară.

Aici îl am în vedere pe Iosif Vissarionovici Stalin, căruia i s-a atribuit și supranumele de „Iosif cel Groaznic”. În literatura genului din epoca modernă occidentală, dictatorul a mai primit un apelativ de „Drakula Kremlinului”.

Și alți lideri sovietici cunoscuți de autor vor avea parte de unele aprecieri personale, chiar și cu riscul de a nu fi împărtășite de unii istorici sau documentariști consacrați. Fiindcă, fără voia lor, marile personalități

istorice sunt destinate să suporte judecata oamenilor și în general a societăților civile, chiar dacă unele dintre ele nu au o justificare reală sau au un caracter distructiv, iar cele reale survin ca urmare a vinovăției lor pentru încălcarea principiilor morale, în numele și prin motivația cărora s-au situat în fruntea țărilor și popoarelor pe care s-au angajat să le slujească.

Cartea de față, pe fond, conține o selecție de personalități supuse analizelor personale nu atât pentru faptele lor în actul de guvernare, cât mai ales pentru încălcarea principiilor morale ale societății, pentru erorile, greșelile și crimele săvârșite conștient sau urmare a deteriorării grave a imaginației lor maladive că pot și trebuie să domnească cât trăiesc și că spiritul lor va dăinui de-a pururi.

Potrivit faptelor istorice, setea de putere, în cazul celor care o exercită timp îndelungat, degenerază în boală cronică nevindecabilă cu înaintarea în vârstă, iar chinurile bolirii le suportă cei ce sunt conduși sau mai bine spus cei ce îngăduie să fie orientați în asemenea împrejurări.

O carte scrisă într-o manieră nediplomatică de către un diplomat, ce poartă cititorul într-un labirint misterios al istoriei, în care trădarea, intriga, crima, tainele și pasiunile extreme au direcționat existența unor țări și popoare colateral cursului firesc al istoriei.

Cititorul are parte de o carte în care sunt dezvăluite secrete ascunse ale trecutului, iar mari personalități ale istoriei se dezvăluie într-o manieră captivantă. O poveste despre împliniri și eșecuri dramatice, iubiri nemărginite,

---

resentimente și acte de trădare, despre oameni înzestrați intelectual și împovărați cu defecte uriașe.

Așadar, destinul a confruntat omenirea cu cele mai dramatice evenimente. Multe din ele, deși au fost soldate cu mari jertfe umane și cu distrugerii materiale enorme, până la urmă, au fost date uitării.

Multe aprecieri despre eroinele și eroii cărții sunt preluate, mai ales, din cronicile și povestirile populare din Rusia vremurilor respective. Pe cale de consecință, orice asemănare cu nume și locuri este absolut întâmplătoare.

Autorul

CAPITOLUL 1

MĂRIRE ȘI DESFRĂU LA SANKT PETERSBURG

Pentru început, propun cititorului să fie lăsat „furat” de măreția și splendoarea Palatului Imperial de la Sankt Petersburg, din prima jumătate a secolului al XVIII-lea.

Evenimentele, scandalurile, bârfele, intrigile, provocate de viața și comportamentul unei mari împărătese, în saloanele sale intime, ca și pasiunile, singurătatea, farmecul și inteligența sa, au făcut ca acest personaj istoric, Ecaterina a II-a, cea Mare a Rusiei, să rămână de-a pururi în lumea legendelor. Anume abundența descrierilor și picanteriilor de tot felul privind viața intimă a Împărătesei Ecaterina a II-a, cea Mare a Rusiei, fiindcă mare a fost în toate, confirmă zicerea, potrivit căreia, și bârfele fac istorie, și încă una foarte „gustată” de marele public.

Împărăteasa *Ecaterina a II-a cea Mare* (1729-1796) a lăsat în urma sa o Rusie modernizată, dar și multe legende despre aventurile ei amoroase în perioada cât a fost Împărăteasă a Rusiei, timp de 34 de ani.

Viața intimă a Ecaterinei a făcut deliciul bârfelor de salon promovate printre cercurile cuconetelor, anume specializate în diseminarea unor asemenea zvonuri. Ele, adică bârfele, au dăinuit cu tenacitate în memoria scrisă și

orală a generațiilor ce au urmat, fiind apoi scoase la lumină, în diferite perioade istorice.

Povestea acestei femei și împărătese, zdravă la minte și la trup, a început și s-a sfârșit la Curtea Imperială de la Sankt-Petersburg, un oraș, de o frumusețe aparte, care are și el o istorie interesantă.

Țarul Petru cel Mare al Rusiei (1672-1725), neastâmpărat din fire, s-a plictisit repede de Moscova și de Cetatea Kremlinului și a transferat Capitala Rusiei la Sankt-Petersburg, oraș construit din porunca sa și potrivit proiectelor marelui și vestitului Țar, simbolizând primul pas important de apropiere a Rusiei de civilizația europeană. Și ca să „bată” ceva și înspre Veneția i se mai spunea și „orașul dintre lagune”. În 1703, Petru cel Mare începe construcția orașului, în locul în care fluviul Neva se varsă într-un golf al Mării Baltice. În 1712, mută aici capitala Rusiei.

Prin acest „ukaz” istoric Moscova a fost lipsită de rangul de reședință supremă a puterii țariste timp de 215 ani. Orașul Sankt-Petersburg a devenit treptat o adevărată metropolă și a avut nevoie doar de 50 de ani ca să devină o așezare inedită și strălucitoare, rivalizând cu Veneția și cu Versailles ca opulență.

La început, s-a numit Sankt-Petersburg, apoi Petrograd (1914-1924), după moartea lui Lenin în 1924 - Leningrad, iar începând cu anul 1990 a revenit la denumirea inițială de Sankt-Petersburg.

Ecaterina, prințesă germană, avea 16 ani, când din poruncă imperială, a fost trimisă în Rusia, o țară cu o

limbă și obiceiuri ciudate pentru educația ei în stil european și mai ales germanic. Pur și simplu, Ecaterina a fost hărăzită să se căsătorească cu moștenitorul tronului rusesc, marele duce Petru al III-lea. I se spunea Marele Duce, deși în realitate era un tip cu titlul nobil, slab din fire, palid și ciupit de vărsat, iar la vârsta de 27 de ani prefera să-și petreacă zilele jucându-se, precum copiii, cu soldați de plumb și castele de carton. Tare mult îi plăcea marelui duce să asculte și bârfele doamnelor din societatea înaltă și, în acest scop, făcea găuri în ușile saloanelor de care își apropia urechile și asculta ore întregi vorbăria cuconetelor.

Din scrierile unora dintre cronicari se cunoaște că nunta celor doi eroi de viță nobilă a fost strălucitoare, iar ce a urmat fastuosului eveniment a fost și mai captivant. Se spune că după masa îmbelșugată și multă dănțuială, tinerii căsătoriți, ajunși în camera nupțială, au intrat pe mâinile pricepute ale slujitorilor, în vederea pregătirii actului firesc ce urmează după nuntă, și încă una imperială, de împreunare trupească. El, marele duce, întruchipat ca mire s-a retras într-o cameră alăturată unde era așteptat de o droaie de slujitori, de câteva jupânițe frumoase și înveselite deja cu câteva stacane de votcă, în timp ce doamnele de onoare o dezbrăcau cu încetineală și grijă nemărginită pe frageda mireasă de rochia grea de brocart. A urmat echiparea miresei, cu o cămașă de noapte transparentă prin care se profilau fără nicio opreliște toate formele trupești, de o frumusețe de nedescris. Apoi, cu aceeași mărită atenție au așezat-o în

patul cu baldachin, după care s-au apucat să înlăture toate cutele cămășii, adică rochia să fie bine pliată pe trupul miresei încât, ochii marelui duce, aflat în postura de mire, să admire întreaga splendoare a trupului din patul cu baldachin. Mireasa a fost rugată cu multă supușenie să stea nemișcată până sosește mirele, ca să nu strice aranjamentul rochiei ce urma să suporte ritualul firesc al primei nopți de iubire. Prințesa germană, aflată oficial în postura de mireasă țaristă, a putut să folosească numai gâtul, ce-i oferea posibilitatea doar să-și ațintească ochii spre ușă, de unde trebuia să apară proaspătul ei soț.

Multe legende au apărut despre evenimentele ce au avut loc în camera nupțială din acea noapte, unele din ele fiind relatate, cu mult umor, chiar de împărăteasă.

În timp ce își aștepta soțul, tânăra prințesă germană, de numai 16 ani și câteva luni încerca să-și închipuie cum va petrece prima ei noapte de dragoste cu un bărbat de viță nobilă rusească, ea fiind virgină și nu știa prea multe despre viața sexuală. Auzise că rușii sunt brutali din fire, dar mari meșteri în arta sexuală, pentru ca femeile să sfârșească mulțumite. Primul defect o speria și se ruga să nu aibă parte de un bărbat cu asemenea apucături, în ce privește cea de-a doua parte îi era agreabilă și abia aștepta să se săvârșească.

După prea multă așteptare, de începuse să o doară gâtul de atâta privire spre ușă, tânăra mireasă, cu stânjeneala de rigoare, și-a chemat prima doamnă de onoare și a întrebat-o dacă știe ce pricini regale îl rețin pe marele duce, de nu-și face prezența în patul nupțial.

Onorabila doamnă de onoare, cu mare sfiiciune și bâlbâială, dar și cu privirea pironită la parchetul frumos ceruit, a răspuns că „mirele petrece cu servitorii”. Ecaterina a gândit că proaspătul ei soț petrece cu servitorii de fericit ce era, ceea ce i-a produs oarece liniște sufletească și trupească precum și puțința de a-și muta privirea de la ușă, la tavanul camerei nupțiale, ornamentat în stil mozaical. Mireasa nu adormise când mirele obosit și-a făcut prezența. Nobilul mire, s-a furișat sub plapumă, a făcut câteva glume indecente, după care a căzut într-un somn adânc și cu vise tulburătoare. Aflat într-o stare de beție avansată, după câteva scurte sforăituri, mirele a început să se miște ca un șarpe, să gâfâie ca un bou obosit de munca câmpului, după care s-a liniștit și s-a trezit a doua zi, spre prânz.

Dacă este așa, după cum afirmă cronicarii vremii, aproape nouă ani căsătoria dintre cei doi eroi de viță nobilă a rămas neconsumată și ca remediu pentru imensa frustrare fizică și morală, Ecaterina și-a găsit primul amant, un bărbat pe gustul și dorința ei.

În paralel, s-a dedicat activităților fizice și călăriei, scandalizând până peste poate Curtea regală pentru că, ea nu călărea cu picioarele într-o parte, precum fac doamnele din înalta societate, ci ca orice bărbat. Tocmai acest stil bărbătesc de călărie al Ecaterinei a generat zvonul cu tentă sexuală, potrivit căruia împărăteasa simțea plăcere când avea calul între picioare.

Din acest punct de vedere, cronicile vremii o descriu ca o femeie cu pasiune ieșită din comun pentru bărbați și cu o potență sexuală pe măsură, „devorând”, fără efort

fizic deosebit, un întreg șir de amanți. Potrivit zvonisticii din vremurile respective, Ecaterina avea momente când își oferea favorurile mai multor amanți deodată, fără să se sinchisească de ce s-ar putea spune despre comportamentul ei în viața privată. Uneori, dădea dovadă de o nerușinată sinceritate față de doamnele de onoare cele mai apropiate când era vorba de poftele ei sexuale. Cu un anumit prilej s-ar fi exprimat astfel: „Sunt momente când mă simt ca o cățea în călduri”.

Dacă s-ar fi exprimat așa, marea împărăteasă trebuie iertată, fiindcă este posibil să fi spus vorbele astea vara, pe vreme călduroasă, cu prea multă nădușeală. Ca să-și verse focul inimii și căldura trupului.

Avea această femeie și împărăteasă o dorință ieșită din comun de a provoca mari invidii și, în același timp, emana multă strălucire.

Scandalurile și clevetirile s-au ținut scapi de marea împărăteasă Ecaterina, nefiind iertată nici pe patul de moarte, când a fost pus în circulație zvonul că ea murise sub calul cu care încerca să facă sex.

Pretenția de măreție a Ecaterinei se justifică mai ales prin succesele ei în domeniul politicii externe. Cu ajutorul a doi generali geniali – Aleksandr Suvorov și Grigori Potemkin (un alt amant al împărătesei de cursă lungă), Rusia s-a impus ca o mare putere europeană. Cneazul Grigori Potemkin, fiul unui mic moșier din Belarus, a reușit să ajungă cel mai influent om din Rusia, urmare a relației intime cu Ecaterina. Istoricii relatau că cei doi s-au iubit până în pragul nebuniei, descriind cu o

imaginație dezlănțuită noapțile fierbinți în cearceafuri umede. Dar, pe lângă iubirea trupească, între cei doi a existat și o reală afinitate spirituală.

Sub domnia Ecaterinei, Imperiul rus a anexat cea mai mare parte a Poloniei, a luat Azovul, a anexat Crimeea și întreg țărmul nordic al Mării Negre. Din acel moment Rusia a devenit timp de două secole principalul vecin al Țărilor Române, apoi, din 1859, al Statului Național Român.

În ce privește locul Ecaterinei cea Mare în panoplia marilor șefi de stat există opinii contradictorii. Și aceasta nu pentru că a uzurpat tronul, ci fiindcă misterul asasinării soțului, Petru al III - lea, nu a fost elucidat. Ori, poate, fiindcă nu avea sânge sută la sută rusc. Sau, cine știe de ce ...?

Oricum, cei mai mulți și competenți cercetători apreciază că deși nu a comis personal crima, cu siguranță că ea era la curent cu planul asasinării soțului.

Pentru Pavel, fiul și moștenitorul Ecaterinei, n-a fost însă o eroină, căci a considerat-o vinovată de uciderea celui pe care îl știuse ca fiind tatăl lui. Și totuși la moartea Împărătesei el a ordonat duble funeralii, dispunând ca osemintele fostului Țar să fie îngropate alături de cele ale Ecaterinei.

Și, așa, Ecaterina a II-a cea Mare a Rusiei s-a plasat în dimensiunea binelui și a incertitudinii moralei istorice.

Rușii nu-și fac, totuși, prea multe probleme în legătură cu poveștile ce se referă la apetitul sexual ieșit din comun al împărătesei și chiar fac haz de legendele de

la Curtea regală. Rușii își apreciază împărăteasa pentru ceea ce a făcut în interesul Rusiei, restul nefiind de interes național. Ei disculpă purtările Ecaterinei și prin invocarea aceluiași moravuri existente la marile curți regale europene, mai ales din Franța și Anglia și „transplantate” în societatea selectă a Rusiei, ca semn și în numele civilizației europene. De altfel, Rusia a conștientizat, deși prea târziu, că nu tot ce există în Europa Occidentală civilizată este civilizată.

CUPRINS

<i>Prefață</i>	7
<i>Capitolul 1</i> <i>Mărire și desfrâu la Sankt-Petersburg</i>	14
<i>Capitolul 2</i> <i>Moravuri europene la Sankt-Petersburg</i>	22
<i>Capitolul 3</i> <i>Regina răpită de amant</i>	28
<i>Capitolul 4</i> <i>Și legendele sunt decapitate</i>	33
<i>Capitolul 5</i> <i>O stafie imperială bântuie prin Europa</i>	40
<i>Capitolul 6</i> <i>Secretele "ASS"</i>	47
<i>Capitolul 7</i> <i>Fiica Kremlinului</i>	54
<i>Capitolul 8</i> <i>"Ocupația" gruzină</i>	64
<i>Capitolul 9</i> <i>Sinucidere sau asasinat?!</i>	77

<i>Capitolul 10</i>	
<i>Drum fără întoarcere .....</i>	88
<i>Capitolul 11</i>	
<i>Comunismul a trecut în istorie .....</i>	102
<i>Capitolul 12</i>	
<i>15 minute cu Mihail Gorbaciov .....</i>	110
<i>Cum pare să fie viitorul (În loc de postfață) .....</i>	128
<i>Bibliografie .....</i>	135
<i>Anexe .....</i>	137